

DVA DISANJA

Vraća se dugom ulicom na uzvisini, pijan, teturajući se levo-desno, udarajući ramenom ograde i tuđa vrata. Braća i sestre ne mogu da podnesu taj sramni prizor, to prljanje njihove krvi i njihovog mesa ulicom, pa užurbano ulaze u kuću, zatvaraju vrata za sobom, da ovo sramno delo ostane daleko od njih. Samo najmlađi sin, kome je sve to pomalo i zabavno i interesantno, zajedno sa susedima, gleda to spoticanje o uličnu kaldrmu, crnokosog, inače jako lepog mladog čoveka. Ženturače iz susedstva daju savete sa strane, a krišom se podsmevaju u sebi: velika je radost gledati kako čovek zastaje putem na svakih desetak metara da bi otkopčao šlic, da se ispiša.

Pijani otac dolazi kući, leže u postelju odeven, sa cipelama na nogama; zaspiva. Braća i sestre virkaju kroz procep poluotvorenih vrata, dok najmlađi sin stoji nad njim i pilji u njega.

U tišini sobe osluškuje dva disanja: svoje i očevo.

DŽEPNO OGLEDALO

Brojim njene korake dok se penje stepeništem. U sobi se gledamo oči u oči. Ako se još više približim njenom licu, vidim da je to lice čudno, zagledano u ono što je iza mene, u nešto što je meni tuđe. Dodiruje me posle svake porodične svađe. Zatim dugo plače. Nezadovoljna vlastitim izgledom stavlja me u tašnicu i onako, raširenih ruku, produžava na polje, sama, ah, stakleno sama!

(S makedonskog preveo Duško Novaković)